

Kinderboekenweekboek

In de kinderboekenweek is Meester Pen altijd op z'n aardigst. Want Meester Pen houdt van boeken. En leest graag voor. En de kinderen hangen dan aan zijn lippen.

Behalve Karelkje.

Samen met Josientje is hij blijven zitten. En de meester heeft die twee op de eerste rij vlak voor z'n neus gezet. Maar Josientje is er niet. Zodat Karelkje welhaast over twee banken tegelijk hangt. De meester ziet het, maar zegt er niks van. Hij wil het mooie verhaal voor de rest niet bederven.

Hij leest.

'Onze gemeente staat op zijn kop. Op allerlei plaatsen wordt er gewerkt aan huizen en wegen. In Hulten, Molenschot, Gilze en Rijen moet je vaak omrijden. Op allerlei plaatsen zijn er borden waardoor je moeilijk de plaats kunt bereiken waar je naar toe wilt.'

Inmiddels is Karelkje in zo'n vervelende lach geschoten. Zo een die ook de andere kinderen aansteekt.

'Wat is er, Karelkje?' vraagt Meester Pen behoedzaam, een tikje bang voor het antwoord.

'In Hulten kun je helemaal niet omrijden, meester,' kraait Karelkje. En hij krijgt van verschillende kanten bijval.

'Het is een metafoor,' legt Meester Pen uit, nadat hij met de grote bordliniaal een ferme klap op zijn bureau gegeven heeft. Daar zijn ze wel even stil van.

'De schrijver bedoelt dat het héél erg druk is.' En voordat Karelkje vals 'in Hulten?' kan vragen, leest meester gauw verder.

'Volgende hoofdstuk,' zegt hij. 'Wat doen we in Gilze en Rijen aan veilig voelen?'

Juist op dat moment komt Josientje binnen. Ze is naar de dokter geweest, omdat ze de laatste tijd zo vaak buikpijn heeft. Zelf dacht ze dat het misschien van het vele nablijven kwam, maar volgens de dokter was dat onzin. Geen kwaad woord over Meester Pen, zei hij nog.

'U bedoelt zeker veilig vrijen!' roept Karelkje. De hele klas schiet in de lach. En de meester kan hier ook wel om grinniken.

'Nee,' zegt hij. 'Er staat duidelijk "veilig voelen". En er staat ook nog "thuis voelen" achter.

'Da's weer eens wat anders dan "op school voelen",' mompelt Josientje. Maar behalve de meester, hoort gelukkig niemand het.

'Stilte!' roept de meester. 'Ik lees nog even het laatste stukje voor. Luister: Nu het huis er grotendeels staat, kan de bouwploeg van het erf. Het wordt tijd om de kamers weer in te richten, de tuin zo goed mogelijk aan te leggen met elk wat wils.' Hij kijkt even op, maar geen van de kinderen bemerkt deze grammaticale blunder van de schrijver. 'Het wordt tijd om de mensen meer aandacht te geven. Die zijn wat uit beeld geraakt tijdens de bouw van ons huis. Heel logisch allemaal. Zo gaat het toch.'

Meester Pen klapt het boek dicht. De kinderen zijn er stil van. Wat een mooi verhaal. Alleen Josientje, die wat later gekomen is, wil nog even weten hoe het boek heet. En van wie het is.

Meester Pen toont haar de kaft. 'Algemene Beschouwing Begroting' staat er. Door drs. C. Dikker en M. van Bijsterveldt.

'Blijf straks maar even,' knipoogt hij dan naar het kleine ding. Dan laat ik je het begin nog even horen.'